

De lucht klaart stilaan op

Er is een spreekwoord dat ons wil wijsmaken dat geduld een schone deugd is. Hoera. Hoera. Ik geef het grif toe, ik heb geen geduld en bij mij moet het vooruit gaan, tsak, tsak, tsak. Duurt het te lang dan kan ik lastig worden. Misnoegd, zuur, kortaf, vervelend, knorrig.

Ik moet je het wellicht niet vertellen beste vrijwilliger. Misschien voel jij hetzelfde. Zat je een tijd geleden al goed in je handen te wrijven om er terug in te vliegen, en kon het op de valreep toch niet. Stond je klaar in de startblokken, maar het schot dat je moest aanzetten in beweging te komen werd niet gelost.

Absoluut vervelend. De onzekerheid, de aarzeling hier en daar, wellicht ook bij jezelf.

We snakken allemaal naar ruimte, beweging, activiteiten, los van (teveel) beperkingen. Het zal nog enige tijd duren voor we ons weer in een min of meer normale situatie zullen bevinden. Beschouw het nu als een teregend langzame en durende oefening in geduld. En meer geduld.

Maar je zal zien, van zodra je zo goed getraind bent in het oefenen van dat geduld, zal de lucht weer opklaren. Kan je weer gaan vrijwilligen zoals je dat gewend bent, binnen je eigen vertrouwde verenigingsomgeving, een niet digitaal gesprek voeren, je niet voortdurend voelen als een vis in een te kleine bokaal, een papegaai in een te kleine kooi, een plant die uit zijn potje begint te barsten.

Je bent een vrijwilliger voor iets. Een vrijwilliger is een straffe krijger, die zich door niets of niemand laat kisten, die plezier haalt uit de kleine dingen, zich weet vast te klampen aan een sprankel hoop, blij wordt van een klein lichtpuntje.

Dus geef niet op, en weet dat we je straks meer dan ooit nodig zullen hebben zodat we met z'n allen weer kunnen genieten van het samen-zijn, de sportactiviteit, de vorming, een quiz, advies, bijstand en alles wat je maar kan bedenken.

We gaan uit een dal moeten kruipen, ploeteren, schuiven, noden lenigen, onszelf heruitvinden. Jullie inzichten, heldere blikken, goesting en helpende handen gaan weer van onschatbare waarde blijken. Daarvan ben ik overtuigd, en wees gerust, heel het land. Niemand ontkent dat het de vrijwilliger is waarop je telkens weer kan rekenen. Dank daarvoor.

Blijf plezier halen uit de kleine dingen. Een kaartje schrijven, een kop soep uitdelen aan die mens in de buurt, een virtuele rondleiding voorbereiden, soupeer al je gratis bel-krediet op Experimenteer met digitale toepassingen maar vergeet zeker niet op tijd en stond naar buiten te kijken.

Dan zie je hoe de lente zachtjes binnen begint te sluipen, de dagen langer worden en de lucht opklaart.

De beweging komt overal op gang, zelfs onder de aarde. De mollen banen zich alweer een weg naar de bovenlaag, stoten hier en daar met hun kopje tegen een bloembol, waarin zich ook leven begint te ontwikkelen. Nog even en we zien de eerste bloemen hun kopjes buiten steken.

Ze zullen kleuren. Met wat geluk ook heerlijk geuren.

De meeuwen, kraaien, eksters, mussen, merels, spreeuwen en mezen zullen hun winterveren door elkaar schudden, de winterdons afgooien om lichter rond te fladderen en harder te fluiten. In de aarde peuteren op zoek naar een vette pier.

Ze zullen weer takken en twijgen verzamelen, pluizen en wat dan ook om hun nestjes te bouwen, wie weet wel in die struik in je tuin, of onhandig als de duiven soms zijn, op je te smalle vensterbank.

En straks zullen de katers weer jeremiaden houden op een muur hier of ginder.

En dat vrijwilligers, zullen wij ook doen. Gewoon terug starten, opnieuw beginnen, weer opbouwen, knokken en er voor gaan.

Je geduld zal lonen.

Dank je wel vrijwilliger voor wat je gisteren deed, vandaag doet, en morgen ook weer.